Ma-ilma sündused
enne ja pärast Kristust.

1. Lomisest.

Kui sured on sinno teud, Jehowa! sa olled neid köik targaste teinud: ma on sinno pärrandust täis. Laul. 104, 24.

Moses, Israeli-rahwa auwäärt kässo-andja, annab ommas essimeses ramatus ka ma-ilma lomisest, temma lodusist ja lomadest mönda teädust. Köik mis on, on Jummalast. „Algmisest löi Jummal taewa ja ma.“ Agga taewas ja ma ei olnud essiotsast kohhe nenda, kuida tedda nüüd näme ollewad. Ma olli algmises kolle ja tühhi, weel ilma rohho ja pudeta, ilma ellajate ja innimesteta. Aega möda sai uus ma sedda modi ja illo, mis nüüd temmast immestelleme ja armastame. Moses nimmetab sedda kue päwa tööks, nenda:

Essimesel päwal laskis Jummal pilgast pimmedat kadduda, ja teggi walget. Jummal ütles: sago pääw! ja pääw sai.

Teisel päwal lahhutas temma sedda wett, mis tule ellewel äilus, sest, mis ma peal, nenda et taewa allust ja pilwi nähti.

Kolmandamal päwal koggus wessi ma peal loikudese, ning sündisid sedda wisi merred, järwed ja jöed. Selle läbbi sai muist maad kuiwaks maaks, kellest rohto, wösso ja puid kaswis, mis eddespiddi iggaüks ommast seemnest piddid kassuma ja kestma.

Neljandamal päwal nähti ma peäl päikest, kuud ja tähti, aegade, päiwe ja aastade märajaid. Päike piddi päwa-, ja ku ö-aial walget andma.

Wiendamal päwal sündisid ellusad lomad, mis merres ja taewa all ellawad, kallad ja linnud.

Kuendamal päwal lodi ma-ellajad, ni hästi neljajalgsed kui romajad. Agga köige wimaks löi Jummal innimest, kedda temma wallitsejaks olli seädnud ülle köige ma,